

- вал, 2004. – 102 с.
3. Прядко В.В. Проблеми відтворення виробничих процесів у молочній промисловості України на сучасному етапі: Автореф. дис. канд. наук / Рада по вивченню продуктивних сил України. – К., 1999. – 22 с.
 4. Старицький Т.М. Рациональне відтворення основного капіталу в сільському господарстві: Автореф. дис. канд. наук / ННЦ “Інститут аграрної економіки” УААН. – К., 2006. – 22 с.
 5. Старицький Т.М. Методичні основи економічної діагностики відтворення і ефективного використання основного капіталу // АгроІнКом. – 2005. - № 7. – С. 56-60.
 6. Швець Н.В. Організаційно-економічний механізм управління відтворенням основних засобів підприємства: Автореф. дис. канд. наук / Національний гірничий університет. – Дніпропетровськ., 2006. – 16 с.

ВПЛИВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ НА РОЗВИТОК ТУРИСТИЧНОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

Федорук Д.Л.
Науковий керівник: Мазур А.Г., д.е.н., проф.

У статті визначено сутність державного регулювання туристичного бізнесу, шляхи його здійснення, а також сучасний стан галузі туризму в Україні.

Ключові слова: туристична галузь, туризм, ліцензування, туристичне законодавство.

Постановка проблеми. Сучасна індустрія туризму - одна з найбільш швидко прогресуючих галузей світового господарства, що розглядається як самостійний вид економічної діяльності, та як міжгалузевий комплекс. На сьогоднішній день туризм став явищем, що увійшло у повсякденне життя майже третини населення планети. Більше того, на початку XXI ст. туризм за обсягами доходу справедливо посів третє місце серед провідних галузей світової економіки. За даними Всесвітньої ради подорожей, та туризму частка індустрії туризму складає 9,9% глобального ВВП, 10,9% світового експорту, та 9,4% світових інвестицій. [5]

В багатьох країнах і регіонах туризм є основним джерелом прибутків. Надходження з туристичних подорожей у світовому масштабі становлять понад 500 млрд. доларів США щорічно. Найбільші прибутки отримують країни Західної Європи та США. Так як щорічний їх прибуток від туристичної діяльності становить більше 100 млрд. доларів США.

На сьогоднішній день питанням державного регулювання туристичного бізнесу з узагальненням теорії і практики дуже актуальна і спирається на роботи відомих фахівців різних галузей: Вахмістров В.П., Вахмістрова С.І., Жукова М.А., Зазгарска І.Б., Кифяк В.Ф., Пуцентейло П.Р., Храбовченко В.В., тощо.

Мета статті – розкрити сутність державного регулювання туризму та описати процес розвитку туристичного бізнесу в Україні на сучасному етапі.

Виклад основного матеріалу. Як відомо розвиток туризму впливає як на національну економіку країни, так і на становище окремих її регіонів. Важливість розвитку туризму для національної і регіональної економіки визначає його державне регулювання. Держава визначає туристичну діяльність як одну з пріоритетних галузей національної економіки, та здійснює її регулювання.

Держава сприяє розвитку туристичної діяльності шляхом допомоги в підготовці відповідних кадрів, організації наукової роботи в сфері туристичної індустрії, забезпеченні картографічною продукцією тощо. Іншою важливою метою державного регулювання туризму є охорона навколишньої природного середовища. Підприємства, що діють в сфері туризму використовують природні рекреаційні ресурсів у вигляді лікувально-оздоровчих місцевостей, земель, лісів, водних ресурсів, природних заповідників, національних парків, курортів і т. д. Охорона навколишнього природного середовища повинна здійснюватися так, щоб у ході туристичної діяльності створювалось виховання культури відпочинку, та оздоровлення туристів в цілому. Тому, що потрібно зберігати об'єкти відпочинку для подальшого їх використання.[1]

З точки зору підприємства, туризм є капіталомістким бізнесом. Для створення індустрії туризму сучасного рівня необхідно залучати матеріальні і фінансові ресурси. Залучення іноземних інвестицій, як показує світова практика, допускає активний вплив за допомогою податково-фінансової політики держави.

Найважливішим засобом державного контролю над підприємництвом у сфері туризму є ліцензування. Законодавчо визнано види туристичної діяльності, що підлягають ліцензуванню. До них включають організацію іноземного, внутрішнього, та закордонного туризму, а також екскурсійну діяльність.

Ліцензування, стандартизація, та сертифікація є невід'ємними важелями впливу держави на туристичну сферу. Це необхідно для захисту прав, та інтересів туристів. Це здійснюється відповідними органами державної виконавчої влади в галузі туризму до яких відноситься Міністерство культури і туризму України, та Державна служба туризму і курортів.

Ключовим завданнями державного регулювання туристичного бізнесу на сучасному етапі розвитку

економіки є розробка національної концепції туризму, що повинна містити пріоритети внутрішнього туризму і послуги іноземним туристам. Також, державне регулювання має сприяти розвитку туризму, що забезпечує відтворення та охорону природних і культурних ресурсів країни, створенню можливостей для погодженого розвитку всіх численних елементів сектора туризму, оптимізації політичних, економічних, екологічних і соціальних вигод від туризму і розподілу їх усередині суспільства, оцінці можливостей розміщення, вибору типів і ступеня розвитку визначних об'єктів, послуг і інфраструктури в туристичній сфері.[4]

На сучасному етапі державного регулювання туристичної галузі в Україні виникає ряд проблем, серед яких є те, що всі політичні та соціально-економічні негаразди останніх років позбавляють індустрію туризму залучення державних дотацій. Туризм в Україні тільки стає сферою реалізації ринкових механізмів, джерелом поповнення державного, та місцевих бюджетів, засобом загальнодоступного й повноцінного відпочинку, та оздоровлення, та сьогоденням нашого народу і держави. Пріоритетним видом туризму для України залишається іноземний (в'їзний) туризм як вагомий чинник поповнення валютними надходженнями державної скарбниці і створення додаткових робочих місць. Зараз в Україні є понад 4,5 тис. закладів розміщення туристів, але вони потребують модернізації і реконструкції відповідно до міжнародних стандартів. Крім того, підтримання в належному стані потребують і рекреаційні зони, пам'ятки культури, та архітектури України, інші об'єкти туристичних чи екскурсійних послуг. Однією із найважливіших проблем розвитку туристичної галузі України є відсутність суттєвої державної підтримки місцевих ініціатив щодо розвитку туризму.[3]

На нашу думку більшість малих міст України характеризуються низьким рівнем соціально-економічного розвитку з низьким рівнем ділової активності, проте володіють значним туристично-рекреаційним, культурно-історичним та природним потенціалом. Сприяння держави у розвитку туристичної сфери у малих містах є важливим для розвитку економіки. З метою сприяння розвитку сфери туризму та рекреації у малих містах необхідно активно стимулювати підприємницьку ініціативу, створити сприятливий інвестиційний та підприємницький клімат, залучати підприємців до створення туристичних інформаційних центрів, розробки нових туристичних маршрутів, формування туристичної маркетингової стратегії.

Актуальними залишаються питання створення нормативно-правової бази державного регулювання в галузі туризму, податкової політики, приватизації й акціонування, створення інвестиційних умов, що стимулюють приплив коштів в галузь Українського туризму. Найпріоритетнішими для залучення коштів є готельні і курортно-лікувальні підприємства країни, які можна ефективно розвивати, створюючи нові робочі місця, популяризуючи культурні цінності, багатство флори і фауни. Держава робить суттєві кроки для вирішення цих проблем. Можна сказати, що способи та методи впливу, які використовуються державою на сьогодні для регулювання туристичної галузі, далеко не завжди виявляються дієвими. Забезпечення стабільного розвитку туристичної галузі в Україні значною мірою повинно базуватись на модернізації туристичної інфраструктури з державного, та місцевих бюджетів. Зокрема облаштування маршрутів, місць для відпочинку в лісах, та гірських районах, громадських пляжів, оглядових майданчиків, центрів туристичної інформації, інформаційних стендів на дорогах тощо.[2] Зараз державна політика в галузі туризму спрямована на удосконалення правових засад регулювання відносин у галузі туризму, забезпеченні становлення туризму як високорентабельної галузі економіки України, заохоченні національних, та іноземних інвестицій у розвиток індустрії туризму, розширенні міжнародного співробітництва, та формуванні України на світовому туристичному ринку. Висновок: В результаті проведеного дослідження можна сказати, що становлення туристичної галузі позитивно впливає на економічний ріст, розвиток дорожнього будівництва та транспорту, реставрацію пам'яток історії, та культури. Створення сприятливих умов для інвестування сфери туризму, надання пільгових кредитів, установлення податкових і митних пільг туроператорам і турагентам, що займаються туристичною діяльністю на території України, скорочення податків і зборів або звільнення від них на початковій стадії створюваних разом із закордонними інвесторами дають суттєвий поштовх для розвитку економіки Країни. Державний механізм управління в туристичній сфері розглядається як система прийомів, та методів впливу державних органів влади на діяльність усіх суб'єктів туристичного ринку. Таким чином, на основі отриманих результатів можна відмітити, що окремі елементи механізмів державного регулювання туристичної галузі, ефективність яких перевірена часом, та підтверджена конкретними досягненнями розвинених країн, доцільно використовувати для розвитку туристичної галузі України з урахуванням її історичних, правових і культурних особливостей.

Література

1. [Закон України „Про туризм ” від 18 листопада 2003 року N 1282-IV зі змінами від 16 квітня 2009 року N 1276-VI](http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/Z950324.html) // Електронний ресурс: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/Z950324.html
2. Електронний ресурс : <http://www.tourism.gov.ua/>
3. Електронний ресурс : http://tourlib.net/statti_tourism/bessonova.htm
4. Електронний ресурс : <http://intkonf.org/sichko-sm-osnovni-tendentsiyi-rozvitku-turizmu-v-ukrayini>.

СУЧАСНІ АСПЕКТИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ